

3700.

„Направих Гьоте Ваймарски министър”,
Издекламира гордо Сатаната
И погледът му, алкохолно бистър,
Се стрелна и прониза небесата.

„О, аз отдавна съм на важна служба”,
Като министър в нашата държава,
„Но в името на братската ни дружба
Поет ме направи с всемирна слава!”

„Аз произвеждам вождове, банкери,
Лихвари и партийни секретари,
Какви ли не човешки кождодери,
Но без поети – млади или стари.

Добър поет да те направи може
Единствено събратът дядо Боже.”

3701.

За кой автор напомнят тези редове?

Под нокътя на болната Вселена
Усещам пулс на кърваво безвремие,
А тя, с ковчезите обременена,
В очакване на здравословно семе е.

Къде са плъховете на прогреса?
Те крият се в безмера на камбаните,
Където чакат с божия намеса
Да се родят за подвизи призваните.

Езика си разкъзвам без да искам
И зъби в денонощно отчаяние
От яд и ненаситна злоба стискам,
Но няма край жестокото страдание...

А балът на светците продължава
И аз се давя във словесна плява.

3702.

Желаеш да се учиш за ласкател,
Но в тази дейност нужна е способност
И вероятно ти си би изпатил
Ако забравиш тънката подробност.

Основният ти инструмент – лъжата,
На истина ще трябва да прилича,
От жертвата да бъде припозната
И тя сърдечно да те заобича.

Да схване, че за разлика от други
Ти ѝ цениш богатството душевно
И без да търсиш някакви заслуги
Това ѝ го изтъкваш всекидневно.

Бъди в лъжата непоколебим
И винаги ще си непобедим!

3703.

Вампирите на младостта вилнеят
Из пълната със спомени душа
И да възкръснат за живот копнеят,
А аз не мога да ги утеша.

Годините текат еднопосочно,
Потъват устремно във Вечността
И там, на съхранение безсрочно,
Сияят със музейна красота.

Богатства във недрата им са скрити
От страсти, от копнежи и борби
Сред образите на безброй убити.
Които Безразсъдността уби.

Но тя при тях не иска да почива,
Защото е на смърт неподатлива.

3704.

Живеем в паузите между войните
С живот, ипотекиран неведнъж,
И с щастието, че не сме убити
При неотдавнашния бомбен дъжд.

Край нас са многобройните гробове,
Прикрити с къщи и зеленина –
Към старите ще се прибавят нови
Настъпи ли поредната война.

Тя скрита е зад небосвода ален
В очакване на онзи час немил,
Когато някой фюрер ненормален
Запали безпогрешния фитил.

И затова да бързаме докле е
Живот останал да се доживее!

3705.

*Good night. (W. Shakespeare,
Hamlet, Act I)*

Как бодро Вазов казваше „Умора”,
А Димчо често пишеше „Ръми”,
Вапцаров подчертаваше „В затвора”,
Докато Лилиев бе все в „Тъми”!

За Ботев съм си отбелязал „Злоба”,
Ще я използвам нявга за цитат,
Славейков нейде споменава „В гроба”,
Но Далчев отговаря му с „Домат”.

Обичам с мъдрости да се снабдявам
От нашите словесни първенци
И с тиха почит в тях да се вгълбявам,
Защото те за правда са борци.

Да, всяко нещо, щом от тях е дадено,
Е сякаш от съкровище извадено!

3706.

*„...ти що си в мене, боже –
мен в сърцето и душата.”
(Хр. Ботев, „Моята молитва”)*

За личен бог Човекът си мечтае
С надеждата, това че е възможно,
Но някой знае ли дали така е
Сега и в бъдещето ни тревожно?

Не стигат боговете. Има криза.
Да ползваме общ бог ни се налага,
Щом искаме да вземем райска виза,
А тя за вечно щастие помага.

Единен бог е с много абонати,
Които той обслужва с ведра вяра
И чрез светиите общопризнати
С успех търпи на вярата товара.

От него отклониш ли се за миг,
Ще бъдеш обявен за еретик.

3707.

Задавам си въпроса безответен
Защо като народ не ни върви,
Макар и да живеем в „край приветен,
Изпълнен с красоти”... И то какви!

Рушим в момента петата държава,
България която се зове,
И тази работа ни се удава
В съюз между бащи и синове.

Издигаме бездарници начело,
Но поотделно чудим се защо
И те към пропаст ни повеждат смело
С гаранция да паднем сто на сто.

А може би основа на недъга ни
Е склонността да бъдем вечно лъгани?

3708.

Нима не ви се струва възхитително,
Баланс че има в некадърността
И равенството ѝ е задължително
По всичките етажи на властта?

Когато са бездарни премиерите,
Такъв е Министерският съвет
И същото безспорно ще намерите
Сред другите служители. Подред!

Не се допуска нигде изключение,
Така балансът би се нарушил,
А целокупното ни население
Е вече свикнало със този стил.

И само на престъпността във ада
Към некадърността са без пощада.

3709.

Къде е днес безброят на палачите,
Прииждали от близо и далеч,
Които си решаваха задачите
Чрез кървавия пролетарски меч?

Превърнаха се кротко в мирни граждани,
Навлязоха в безличните тълпи
И тяхното светкавично прераждане
В доброто вярата ни укрепя.

Почтено се редят край магазините,
Въздишат пред високите цени,
Празнуват важни дати сред роднините,
Нима в тях някой ще се усъмни?

Приветствайки с усмивка всички нас,
Те търпеливо чакат своя час.

3710.

Втечнена подлост ни отвред облива,
Налага себе си във всеки кът
И обещава бъднина щастлива
На питомци, които я търпят.

В какъвто иска образ се вживява –
На папа, на бандит или на крал,
И даже нови хора сътворява –
За разлика от Господ, не от кал.

Сред ценности блестящи тя се труди...
Кой би могъл да ѝ се противи,
Когато с бисери и изомруди
Възнаграждава подлите глави?

А ние чудим се, че е могъща
И е на път да стане вездесъща.

3711.

По Георги Джагаров.

Земя като една човешка длан,
Но да си по-голяма нямам нужда,
Живея си спокойно в къща чужда,
Отнета от човек, без съд заклан.

За да не чувам всекидневен плач,
Изселихме родата му на село –
Във името на свящото ни дело
Така постъпи не един палач.

Родината си от невярна кръв
Освободихме и е вече чиста
И водим я към бъднина лъчиста
Със непрекъснатата партийна стръв.

Щом ние в комунизма сме добре,
Кой може щастието ни да спре?

3712.

Ще съумея ли да възприема
На вождовете ни душевността
И да узная по каква система
Раздават даровете на смъртта?

Как лесно пращат хората да гинат
Във името на личната си власт,
На Бухенвалд за да дими коминът
Като предупреждение за нас!

Обаче и най-малкото разстояние,
Засягащо кого да е от тях,
Посреща се с огромно безпокойство
И хвърля ги сред ненаситен страх.

Въпросът е: дали това е грешка
Или е във природата човешка?

3713.

Щом няма нищо повече за крадене,
Последен се прибира и пазачът,
Стените голи само са пощадени
И те в безмълвието тихо плачат.

Безродници ограбиха народа ни
С решаващата помощ на Закона
И от безкрайна алчност ръководени
Възкачват „Златния телец” на трона.

Обзети сме от будно вцепенение
(За колко дълго, няма кой да каже)
С наивното до грях успокоение,
Че Бог престъпниците ще накаже.

Това Той може да направи лесно
Единствено във царството небесно.

3714.

Народната любов? – Къде е тя?
Расте в основата на ешафода
И кървави са нейните цветя,
И кървава е нейната природа!

Беда ли е, че с честност не блести?
В пазарен свят тя също е пазарна,
А сред характерните ѝ черти
Е дарбата ѝ да не бъде вярна.

Щастлив е, който е това разбрал
И с него мъдро се съобразява,
Така ще се предпази от провал
В стремежите си към пари и слава.

Народната любов все не достига -
Пред избори цената ѝ се вдига.

3715.

Приматите живеят винаги на групи.

Видът на стадото се промени -
В тълпа превърна се по наше време,
Не се побира в пещерни стени,
Площади цели може да заеме.

Човек общуваше със своя вожд,
Сега го знае само по портрета,
Натрапван му стихийно ден и нощ
Със цел да се крепи авторитета.

Задочна демокрация цъфти,
На истинската като заместител,
А истинската кой ще защити,
Щом фалшът винаги е победител?

Лъжата тук минава за красива
И затова е без алтернатива.

3716.

Със светло бъдеще и славно минало
От настоящето не се нуждаем,
То някъде е в Нищото заминало,
Където търсим доживотен заем.

Живеем си живота на изплащане
С вродената сънливост в надпревара,
По дяволите неведнъж сме пращани,
Но там на празни думи нямат вяра.

Потънали сме в сладостно безвремие
И дните са разтегнати в години,
А нашата Духовна академия
Изследва чудотворните причини.

Тя докато е със това заета,
Държавата в безвремие ще крета.

3717.

Щастливо върху селското гумно
Възправи се дебилченце едно

И каза, че сред българите мили
Осемдесет процента са дебили...

Понеже със ума не бе наред,
Дарено беше със имунитет

И затова не бе го никак страх,
Че заслужава да яде пердах,

А там, на парламента зад стените
Такива твари още има скрити.

Народът се от него отврати
И наглата му глупост не прости:

С лопата хвърли го във локва мътна.
А БСП го хвана и го глътна.

3718.

На милиони лични правди сумата
Най-често, че е нула се оказва
И затова мнозина хващат шумата,
Да търсят правда в честната ѝ пазва.

Там ги спохожда правдата барутена
И тя като мираж изглежда близка,
Вградена във държавата порутена
И оживяла на смъртта пред риска.

Тя жива е, но не и правдолюбците,
Те гинат и ги тачим за герои,
На тяхно място идват душегубците,

Които правдите наричат свои
И въпреки че са неидеални,
Са със печат, че са официални.

3719.

Разсъждения на Дебила:

Дебилните осемдесет процента
Омесват избирателско тесто
Така, че при онези в парламента
Процентите да се превърнат в сто.

Дебили чрез дебилните закони
Дебили покровителстват навред,
Дебилът за дебила здрава броня
Изгражда в Министерския съвет.

Дебилността дебилност произвежда
И няма начин някой да я спре,
Дебилите са нашата надежда,
Дебилът вредом чувства се добре.

Огромна сила нас ни е сплотила –
Чрез колектива мощен е Дебила.

3720.

Грабителството, щом е по закон,
Нима е с право да не е грабителство? –
Изчезват милион след милион
И богатее родното правителство...

Заводи, мандри, банки и гори
Са в ново агрегатно състояние,
А след като ги зъл дух изпари
В пари те стават чуждо притежание.

Но зорко бди съдебната ни власт
(Стълб на народното правораздаване!)
И във грабителството всеки час
Настъпва всеобемно подобряване.

Макар народът да е с мишци слаби,
От него има още да се граби.

3721.

Оспорвам разликата нискостепенна
Между добър водач и лош бандит,
Която е изкуствено укрепяна,
Тъй както се укрепя всеки мит.

И двамата ограбват свободата ни,
Един по право, другият с пищов,
На Онзи свят от тях да бъдем пратени
Е израз на взаимната любов.

Подържат я тълпа осведомители,
Без тях е невъзможен всеки ред,
А всеки от засегнатите жители
Навред да я докзвава е заклет.

Бандит и вожд – два образа сияят,
Но че се сливат хората не знаят.

3722.

По Джеймс Джойс.

За погребение на важен шеф
Иван подготви плачещи очи,
Но първо влезе в селския кенеф
Газопровода си да облекчи.

Нещастие. Злина. Тъга. Ковчег.
Умират хора - лоши и добри,
А той, останал тук на самотек,
С „Работническо дело” се изстри.

В ръката си държеше жълт сапун
И го прибра във вътрешния джоб
При табакерата си за тютюн
До пликчето със свински черен дроб.

Отвред огледа панталона нов
И да оплаква вече бе готов.

3723.

Единна същност на светата двоица:
Фашизъм, комунизъм – смърт и ад,
Осигурили вечните покои са
За милионите на Онзи свят.

Те благонравни и благонамерени
Изглеждат на рождения си ден,
Когато безпределно са уверени,
Че земен рай ще бъде построен.

И почва битка с грубата действителност,
И поколения без време мрат,
И обещаната благотворителност
Добива само дух, но не и плът.

И винаги след опита горчив
Човекът си остава доверчив.

3724.

О, докога ли този странен брак
Между реалността и идеала
Чудовища ще ражда пак, и пак,
За да удави в кръв Земята цяла?

Заплаща се огромен жертвен дълг
За Равенство, за Свобода и Братство,
Но за човек човекът пак е вълк,
А правдата - отново светотатство.

Боли общочовешката мечта
Със вечната си неосъществимост,
В неистина превърната е тя,
Но същевременно в необходимост.

И продължава славното препускане
Към все по-ширещо се кръвопускане.

3725.

От безсъзнателната добродетел
Човек безспир принуден е да страда,
На глупостта му тя е пръв свидетел
И за премеждията му награда.

Под нейния товар добро не чака
И вместо него някой друг се врежда,
Изпуска вечно на успеха влака
От спирката „Несбъдната надежда”.

А чудотворците великодръзки -
Безчестието, подлостта, лъжата,
Със него скъсали са всички връзки
Не без участието на съдбата.

Макар встрани от общия прогрес,
Такива срещат се все още днес.

3726.

И Бог, и Дяволът, са обожаеми
Но връзките със Дявола са преки,
И двоицата са въображаеми,
Но Дяволът достъпен е за всеки.

Не му са нужни черкви с песнопения
На здравеняци кандидат-светии
Със превъзходното предназначение
Да пълнят манастирските килии.

Да ползваш дружеската му компания
Е нужно само да поставиш злото
Сред собствените си предпочитания
На поведение във обществото.

И този път ако умело следваш,
Ще видиш как щастливо ще напредваш.

3727.

*"Доброволните роби създават повече тирани,
отколкото тираните - роби."(Оноре Габриэль
Рикетти, граф де Мирабо)*

Обвзети от напрегнато мълчание
Поробените тръпнеха в захлас –
На днешното съдбовно заседание
Гласуваха да са под нова власт.

И вместо полъха на триколюорите,
Опозорени досега макар,
В гърбината си ще усещат шпорите
На всеизвестен силен господар.

Единно беше тяхното решение,
Сред тях не бе се никой въздържал,
И затова очкваха с вълнение
Какво ще каже вождът, с власт преял.

Но стана чудо и молбите върли
Тиранинът с презрение отхвърли.

3728.

Какво ли не се в точката съдържа!
Завързани са в нея тайни скрити
И ако се реша да ги развържа
Учудено ще заблестят очите.

Тук фигурите с нулевите площи
Са до една на завет приютени,
Квадрати, кръгове и други още –
Ту правилни, ту странно изкривени.

Тук са предмети с нулеви обеми,
Кълба, цилиндри, тетраедри, призми
И всякакви обществени системи,
До нула сведени от разни –изми.

А чукосярпът ни, макар с отсрочка,
Накрая също се превърна в точка.

3729.

Каква не мъдрост блика от романите,
В печатниците бързо размножени,
Та вие като автори да станете
Заслужено високо оценени!

Но често хиляди невинни страници
Се жертват щедро, за да се докаже,
Че глупостта човешка няма граници
И на безсмъртие се радва даже.

Бъдете не безумно разточителни,
А съдржани и по-икономични
И скоро за успехи възхитителни
Оценките за вас ще са отлични.

А при постигане на тези цели,
Да бяхте образец от мене взели!

3730.

За бебетата - „врагове народни”
Отбягваха да пишат журналистите,
За комунизъм бяха те негодни,
Идейно ги числяха към нечистите.

Те биваха в регистри зачислени
Дори преди да са били кръщавани
И по рождение определени
Да бъдат в лагерите въдворявани.

Организацията беше първокласна
И липсваха случайни изключения,
Изчакаха ме малко да порастна,
В това за да открият провинение.

Сега, ведно със други като мен,
С печата „враг” навек съм заклеямен.

3731.

В готовността за „споделена скръб“
Е вплетено любезно лицемерие
И затова в единната си глъб
Душата я посреща с недоверие.

Обвзета е от тъжна самота,
Отдадена е на безсънно бдение,
Отвърната напълно от света,
Неподатлива на успокоение.

Съчувствието е напразен труд,
Но въпреки това го проявяваме
Особено за някой тип прочут,
Макар и лично да не го познаваме.

То има смисълът на съпричастие,
С което се укрепва нашто щастие.

3732.

Предателството, а и подлостта,
Се осветяват с външни спомагателства
Обаче пререди ли ги смъртта,
Остават без надеждни доказателства.

Подлецът от разделни времена
В мир пример е на честните в редиците,
Добър съпруг на своята жена
И честван сред човекоединиците.

Самият той не чувства се подлец,
А въплотение на добродетели
И малко хора в този големец
Лика му двойствен биха предусетили.

А той си казва: „Ще ли стане нужда
В човека подлостта да се пробужда?“

3733.

В поклоне пред корона върху трона
Народът вижда онзи кобен знак,
Чрез който тържеството на закона
Се обявява за обществен враг.

Замества го покорството унило
Пред коронования зъл глупец,
Безличие, което се е скрило
В разкоша на окървавен дворец.

Не е достатъчно обрал народа,
Народът вечно нещо му дължи
И адвокати в негова изгода
Закона подплатяват със лъжи.

А Правдата с разплакани очи
Уплашено го гледа и мълчи.

3734.

В памет на Ст. Ц. Даскалов.

Дори треторазрядните писатели
Създават писаници многотомни,
Защото именно така са смятали,
Човечеството че ще ги запомни.

„Толстойчета” и разни „мопасанчета”,
Дарени с непрестанна плодовитост,
Задавят обществото чрез романчета,
Родени с ненаситна упоритост.

Открили на разковничето билката
За верност към партийната централа,
Те славят цял живот хранилката,

Която тя безсрочно им е дала,
С това за да докажат пред света
Цената на взаимопомощта.

3735.

Страна на гълъбите и гугутките
И на професорите многобройни,
(По-многобройни и от проститутките)
Обичам гражданите ти достойни!

С кого ли не се те побратимяваха
Из континенти близки и далечни,
И кой ли фюрер не обожествяваха
Със чувства, обявявани за вечни!

Издържат без да трепнат на ритниците,
Национални и международни,
За улеснение на политиците,
Които лъжат ги, че са свободни.

И затова не виждам нищо чудно,
Че да се управляват не е трудно.

3736.

Без вход е лабиринтът на поета,
Но с вход към Министерския съвет,
Където музата му е наета
Да съчинява стихчета безчет.

Край нея той зает е със доклади
За благого на нашия народ,
Насочени към стари и към млади,
Поели пътя към щастлив живот.

Опиянен, той счупи своята чаша,
И щом събра блестящите стъкла,
Ги глътна в чест на бъднината наша –
Очаквана, но още не дошла.

Чрез рентгена откриха ги къде са
И се наложи лекарска намеса.

3737.

Какъв товар от самозаблуждение
Е нужен, за да можеш да твърдиш,
Че зверското въздушно нападение
Е подвиг и спокойно да заспиш!

И съвестите също са приспивани
Чрез вечния патриотичен трик,
Със който са убийците опивани,
За да убиват с тържествуващ вик.

Усърдно изпълняват си задачите
Палачите във бомбения час,
Замествайки дори гробокопачите –
Подготвят ямите за всички нас.

А скъпо плащаното ООН
Ще възрази ли с думичка поне?

2738.

Монархията – тежко заболяване,
А гилотината - единствен лек,
Но също начин за очовечаване
На обезчовечения човек.

Изглежда нужни са хилядолетия,
За да узрее онзи чакан взрив
От гняв и нищета срещу проклетия
Режим жесток, нечист и нечестив.

Но той все пак избухва с просветление
За силата на справедливостта,
Короните изхвърля във забвение,
И те не ще са символ на властта.

Главите, щом надлежно са отсечени,
Да са музейна ценност са обречени.

3739.

Безбройни робски тънкости съставят
Способността за робско оцеляване
На робите, принудени да славят,
Тъмницата, в която са поставени.

Те всички са без право на почтеност,
Почтеността за тях е поражение,
Гаранция за незабавен пренос
В обречените за унищожение.

И в празници, и в делници, камшикът
Е тяхното вероизповедание,
А щом при него някого повикат,
Подготвено му е самопризнание.

От мъдрата История е знайно,
Че робството е като строй най-трайно.

3740.

Комунистическите ни правителства
Осъществиха паметен подем
И левичарски мозък днес съжителства
В приятелство със десния корем.

Единият възвеличава братството
И трудовия пролетариат,
А другият - благата от богатството
За сметка на гладувания брат.

Единството на противоположности
Е ръководно правило за тях,
Да управляват дава им възможности,
Разбира се, с известна доза страх.

Страхът за всеки преуспял диктатор
Е задължителен катализатор.

3741.

Проклинам любовта си към Родината
И гибелната ѝ невъзвратимост,
В която, предусещам, е причината
За страх, за болка и неизлечимост.

Родината ми днес е средоточие
На злост и злобата във нея властва
С ужасно всеобхващащо безочие,
Но любовта към нея в мен нараства.

В това безумно противопоставяне
Аз жертва съм, но съм и победител
Със ненаситното си възгордяване,
Че тя търпи ме да съм неин жител.

А свърши ли се земният ми път,
Със любовта ми ще ме погребат.

3742.

Немеят боговете пред промените,
За бягство от Земята дават знак,
Във отпуска по болест са сирените,
Отровени от кадмий и живак.

Морето стана трудно за възпяване,
Натрупа се във него много смет,
Не от възпяване, а от опяване
Нуждае се като покойник клет.

Приема то от сушата миазмите
На целия индустриален свят,
Мъчителни са на живота спазмите,
Но рибите умеят да мълчат.

А на човек оставят във наследство
Греха от страшното му късогледство.

3743.

Имам странен съетажник
По професия продажник –

За пари, а и за слава,
Той редовно се продава,

Пазари се, прави, струва,
В разни партии членува,

Даже в тази надпревара
Почнал е да ги повтаря

Ако поводи намира
Да удари келепира

И да лъже много хора,
Вместо да е във затвора.

Всички знаят, че е мента,
Но е член на парламента.

3744.

Ave, Imperator, murituri te salutant!
(Suetonius, "De vita Caesarum")

Със твърде много смърт е предплатено
Безсмъртието на един човек!
Това е правилото неизменно
И то в света господства век след век.

А поумняване не се предвижда,
Величието е свиреп вампир,
То паметници вечно ще съзижда
Върху останките от кървав пир.

Така било е и така ще бъде,
Големите убийци се ценят,
Съдът се побоява да ги съди,
Охотно величае ги светът.

И вредом из планетата ни цяла
Те властват над закона и морала.

3745.

Да страдаш мълком без да си отчаян
Е стародавен белег у човека
И който пази този белег таен
Върви без страх в житейската пътека.

Страданието се превръща в сила,
Понякога огромна по размери,
Уверено за себе си решила
Приложната си точка да намери.

Дали пореден Божи син ще ражда,
Да продължи за вярата войните
Или царства могъщи ще изгражда
За благото на робите честити?

На отговора в „да”-тата и „не”-тата
Се крие бъдещето на планетата.

3746.

На бедния внушават изначално,
Че трябва, даже гладен, бос и слаб,
Да мисли не локално, а глобално
За липсващия му насъщен хляб.

С любезности се нему обяснява
Как истината проста да прозре,
Че щом на сопата се подчинява

Ще си живее винаги добре
Във името на всенародно благо
Така, че Богу също да е драго...

О, той по правило се съгласява,
Но като изключение – въстава
И всяка власт със мислене глобално
Подлага на изстребване локално.

3747.

Да, колективен ум е нещо спорно,
Но не и колективното безумие!
То действа напористо, неуморно,
И неподкупно със парични суми е.

От где се взима силата му страшна
И безпощадната му продължителност?
Беда е, че науката сегашна
Не може да ни каже с положителност.

То е неуспоримият създател
На исторически кръвопролития,
Прославени от не един писател

Като пречистващи света събития,
Но по причини трудно изясними,
Не го наричат никога по име.

3748.

Между водачи и гробокопачи
Най-често няма ясен интервал
И те решават общите задачи
Със помощта на сходен персонал.

Едни с палача, другите със попа
Узаконяват своя занаят,
Когато на вратата им похлопа
Смъртта за нуждите на своя ад.

Размерите, макар да са различни,
Уеднаквяват ги по същество
И гордо се приемат за етични
В цивилизованото общество.

Те хората на Онзи свят изпращат,
И за това народите им плащат.

3749.

Над нас е славно управление
Със повсеместно подчинение,

Което чрез нагледни средства
На Свободата съответства

И с бъдещето ни застинало
Ни обещава светло минало...

Богатството на местна почва
Не се краде, а се източва

И се превръща във оръдие
На Бог, на цар и правосъдие!

Народът иска ново утре,
Но идват алените мутри

И казват:” Тази наша Партия
От Провидението дар ти е!”